

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็น หญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ด ตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ที่ได้รับการสงเคราะห์ในปี พ.ศ. 2536 โดยมีวิธีคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยสำรวจประวัติของหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ด ตระการ จากสมุดทะเบียนประวัติจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายสังคมสงเคราะห์ ฝ่ายจิตวิทยา และฝ่าย การพยาบาล ของสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ด ตระการ เพื่อพิจารณาเฉพาะหญิงใน สถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ด ตระการ ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี กล่าวคือ เป็นผู้ที่ต้องโทษตามพระราชบัญญัติประมวลการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ผล การตรวจเลือดพบเชื้อเอชไอวี และอยู่ระหว่างรอแจ้งผลการตรวจพบเชื้อเอชไอวีในเลือด ผลการสำรวจพบว่า มีจำนวนหญิงในสถานสงเคราะห์บ้านเกร็ด ตระการที่มี ลักษณะดังกล่าว จำนวน 76 คน
2. ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ตามแบบฟอร์มการสัมภาษณ์ และให้ทำแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิต ร่วมกับผู้วิจัยเป็นรายบุคคล เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ตอบแบบวัด
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีคุณสมบัติดังนี้
 - 3.1 มีประวัติค้าประเวณี
 - 3.2 อ่านและเขียนหนังสือไทยได้
 - 3.3 ประเมินตนเองจากแบบฟอร์มการสัมภาษณ์ ข้อ 5 ที่เป็นการตรวจ สอบความรู้สึกว่าตนไร้ความหมาย พบว่ามีน้ำหนักการประมาณค่าตั้งแต่ 6 ขึ้นไป แสดงถึง

การประเมินความรู้สึกว่าตนไร้ความหมาย

4. ผู้วิจัยพุดคยถามความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย แก่ผู้ที่มีคุณสมบัติตามข้อ 3
5. จากผู้ที่มีสมัครใจจากข้อ 4 จำนวน 24 คน ผู้วิจัยสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 12 คน และกลุ่มควบคุม 12 คน

การออกแบบวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้แบบ มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบก่อนและทดสอบหลัง (Control Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดความมุ่งหวังในชีวิต แบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต ดังมีรายละเอียดดังนี้

แบบวัดความมุ่งหวังในชีวิต

แบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบวัดพีไอแอล (PIL: The Purpose in Life Test) ของ Crumbaugh และ Maholick (1969)

แบบวัดพีไอแอล (The Purpose in Life Test) เป็นแบบวัดที่นักจิตวิทยาและจิตแพทย์ใช้ประมาณค่าความมุ่งหวังในชีวิต แบบวัดพีไอแอลสร้างขึ้นโดย Crumbaugh and Maholick (1964) โดยการสร้างและพัฒนาแบบวัดอาศัยแนวคิดในเรื่องความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายของทฤษฎีโลกเทอราปีเป็นพื้นฐาน

ลักษณะของแบบวัดพีไอแอล เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 7 ระดับคือหมายเลข 1 แสดงถึงความเข้มของความรู้สึกและจิตใจต่อข้อความข้อนั้นน้อยที่สุด ส่วนหมายเลข 7 แสดงถึงความเข้มของความรู้สึกและจิตใจต่อข้อความข้อนั้นมากที่สุด หมายเลข 4 แสดงถึงความไม่แน่ใจของผู้ตอบ ข้อความทั้งหมดมี 20 ข้อ วิธี การตอบโดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่าข้อความใดตรงกับความคิด ความรู้สึกที่แท้จริงของตน

เองมากที่สุด ข้อความดังกล่าวไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ผู้ตอบจะต้องกาเครื่องหมาย (✓) ลงไปในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของตน

แบบวัดพีไอแอลได้รับการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรง (validity) และ ความเที่ยง (reliability) โดย Crumbaugh and Maholick (1969) หลายครั้ง ดังนี้

ด้านความตรง

Crumbaugh (1968) ได้ศึกษาความตรงตามสภาพของแบบวัดพีไอแอลใน บุคคลกลุ่มที่อาชีพแตกต่างกันได้แก่นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ กลุ่มผู้นำนักบวชใน คาลสนาคริสต์ กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย กลุ่มคนไข้ทั่วไปในโรงพยาบาล กลุ่มคนไข้โรคจิต และโรคประสาท กลุ่มคนติดสุราในโรงพยาบาล เขาพบว่าในกลุ่มที่ประกอบอาชีพที่มี เป้าหมายในชีวิต กลุ่มนักบวช กลุ่มที่มีความกระตือรือร้นในชีวิต เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความมุ่ง หวังในชีวิตสูง และมีค่าคะแนนแบบวัดพีไอแอลสูง ส่วนกลุ่มคนไข้โรคจิตและโรคประสาท ที่รักษาในโรงพยาบาลกลุ่มคนติดสุราในโรงพยาบาลซึ่งเป็นบุคคลที่ขาดความรับผิดชอบใน ชีวิตตนเอง พบว่ามีเป้าหมายหรือความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ และมีค่าคะแนนแบบวัดพีไอ แอลที่ต่ำ นอกจากนี้ยังศึกษากลุ่มคนไข้ที่มาพบจิตแพทย์ในโรงพยาบาล โดยให้คนไข้ทำ แบบวัดพีไอแอลและหลังจากนั้นให้จิตแพทย์ที่รักษาเป็นผู้ประเมินคนไข้ด้วยแบบวัดเดียวกัน พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนที่คนไข้ทำแบบวัดพีไอแอลและคะแนนที่จิตแพทย์ ประเมิน ($r = .38$) ในทำนองเดียวกันเมื่อให้คนปกติที่รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแก่นักบวช ทางศาสนาคริสต์ทำแบบวัดพีไอแอล หลังจากนั้นให้นักบวชทางศาสนาคริสต์เป็นผู้ประเมิน ด้วยแบบวัดพีไอแอล พบว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างคะแนนแบบวัดทั้งคู่ ($r = .47$)

ด้านความเที่ยง

Crumbaugh and Maholick (1964) ตรวจสอบความเที่ยงของแบบวัดพีไอ แอลในกลุ่มคนไข้และคนปกติด้วยวิธีแบ่งครึ่งแบบข้อคู่ (Odd even method) ค่าความ เที่ยงเท่ากับ 0.81 Crumbaugh (1968) ตรวจสอบความเที่ยงในกลุ่มนักบวชทาง ศาสนาคริสต์ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.85 ซึ่งถือได้ว่ามีความเที่ยงค่อนข้างสูง

ด้านองค์ประกอบแบบวัดพีไอแอล

Shek (1988) จำแนกข้อคำถาม 20 ข้อ ของแบบวัดพีไอแอลฉบับภาษาจีน

ออกเป็นหมวดหมู่ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยเทคนิคหมุนแกนแบบวาริแมกซ์ (Varimax rotated factor structure) ได้ 5 องค์ประกอบ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นนักเรียนชาวจีน ระดับมัธยมปลาย จำนวน 2,140 คน มีรายละเอียดดังนี้ (ดูตารางที่ 1)

1. ด้านคุณภาพของชีวิต (quality of life) ด้านนี้จะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ การดำรงชีวิตบุคคล ที่เห็นว่าการดำรงชีวิตมีความกระตือรือร้นหรือน่าเบื่อหน่าย มีสิ่งที่ น่าตื่นเต้นหรือซ้ำซากจำเจมีชีวิตเต็มอ้อมด้วยคุณค่าหรือมีความรู้สึกอ้างว้าง มีการพัฒนาขึ้น หรือเหมือนเดิม พึงพอใจในชีวิตตนเองหรือไม่พอใจ ชอบชีวิตของตนเองหรือไม่ชอบ มีความรู้สึกกลับสนในการดำรงชีวิตหรือรู้สึกราบรื่นในการดำรงชีวิต ด้านนี้ประกอบด้วยข้อ คำถามคือข้อ 1 2 5 6 8 9 11 12 16 19 รวม 10 ข้อ
2. ด้านความหมายของการดำรงอยู่ (meaning of existence) ด้านนี้ จะเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อเป้าหมายของชีวิตและความหมายในชีวิต การตั้งเป้าหมายใน ชีวิตมีหรือไม่ มีการตระหนักถึงความสามารถในการค้นหาความหมายในชีวิตหรือไม่ ด้านนี้ประกอบด้วยข้อคำถามคือ ข้อ 3 4 13 17 18 20 รวม 6 ข้อ
3. ด้านความตาย (death) ด้านนี้เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อความตาย ต่อ ความขมขื่นในการมีชีวิต ด้านนี้ประกอบด้วยข้อคำถามคือข้อ 10 และข้อ 15 รวม 2 ข้อ
4. ด้านการเลือก (choice) ด้านนี้เกี่ยวข้องกับการยึดถือว่าตนสามารถ กำหนดคุณค่าในการดำรงชีวิตได้หรือไม่ ด้านนี้ประกอบด้วย 1 ข้อคำถามคือข้อ 14
5. ด้านการเกษียณงาน (retirement) ด้านนี้เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการ เกษียณงานหรือการดำเนินชีวิตหลังสิ้นสุดงานประจำ ด้านนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 1 ข้อ คือ ข้อ 7

ตารางที่ 1 แสดงค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 5 ด้านของแบบวัดพีไอแอลในนักเรียนมัธยมปลาย
ชาวจีน 2,140 คน

ข้อกระทง	องค์ประกอบที่					ส่วนรวมกัน
	1	2	3	4	5	
1	.59770	.23778	.03829	.13492	.17870	.456
2	.61945	.22965	.11267	.08992	.21419	.503
3	.20317	.70321	.01748	-.06536	.10811	.591
4	.49386	.57362	-.04778	-.02420	.10853	.588
5	.46910	.17920	.33353	.07026	.12413	.304
6	.65547	.17126	-.14870	.06143	.14839	.507
7	.13204	.04283	.02568	-.60164	.90165	.833
8	.35220	.34596	.24287	-.11285	-.13005	.332
9	.63983	.39921	.07005	.06061	-.01529	.578
10	.38086	-.14394	.63410	.09349	-.12494	.592
11	.50723	.16246	-.07944	-.34628	-.11908	.424
12	.60897	.24116	.09138	-.06731	-.08297	.449
13	.07424	.56126	-.04075	.05799	-.09180	.334
14	.05701	.03129	.02201	.82355	-.00020	.683
15	-.22342	.17830	.69848	.01596	.09429	.579
16	.49495	.12749	-.29790	.25150	.09429	.579
17	.24355	.63769	.16097	.08895	.09349	.509
19	.50788	.37735	.16585	.25613	-.00575	.493
20	.34779	.65206	.02246	.02679	.06531	.551

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสัมพันธ์ของแบบวัดพีไอแอลกับแบบวัดอื่นๆ

Crumbaugh และMaholick (1969) รายงานถึงการศึกษาความสัมพันธ์ของค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตจากแบบวัดพีไอแอลและแบบวัดอื่นๆ ดังนี้

1. แบบสอบถามของFrankl (Frankl's Questionnaire) เป็นชุดของคำถามที่ใช้วัดความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายในชีวิต Crumbaugh และMaholick (1964) ศึกษา กลุ่มคนปกติรวมกับกลุ่มคนไข้โรคจิตและโรคประสาท จำนวน 136 คน พบว่าค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตมีความสัมพันธ์กับค่าคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามของFrankl ($r=.68$)

2. แบบวัดเอ็มเอ็มพีไอ (MMPI : The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) การศึกษาของCrumbaugh และMaholick (1964) ในคนไข้โรคประสาท จำนวน 45 คน พบว่ามาตรวัด K (validity) และมาตรวัดความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตที่ได้จากแบบวัดพีไอแอล ($r=.39, r=-.30$ ตามลำดับ) Crumbaugh (1968a) รายงานเพิ่มเติมว่ามาตรวัดความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์ทางลบกับค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตในนักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 93 คนและคนไข้โรคประสาท 50 คน รวม 143 คน ($r=-.65$) และ Nyholm (1966) ศึกษาในกลุ่มคนปกติ 34 คนและคนไข้โรคจิตและโรคประสาท 34 คน รวม 68 คน พบว่าได้ผลเช่นเดียวกันในมาตรวัดความซึมเศร้า ($r=-.42$)

3. แบบวัดความต้องการการยอมรับจากสังคม (Social Desirability) Snavely (1963) ศึกษาในนักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 40 คน พบว่ามีความสัมพันธ์กับค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตที่ได้จากแบบวัดพีไอแอล ($r=.57$)

4. แบบวัดซีพีไอ (CPI: California Personality Inventory) Nyholm (1966) ศึกษาในกลุ่มคนปกติ 34 คน พบว่ามาตรวัด 4 มาตรวัดมีความสัมพันธ์กับค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตที่ได้จากแบบวัดพีไอแอล ได้แก่มาตรวัดการยอมรับตนเอง (Self acceptance) ($r=.40$) มาตรวัดความรู้สึกมีความสุข (Sense of Well-being) ($r=.52$) มาตรวัดความใฝ่ลัทธิโดยเอาอย่างหรือปฏิบัติตามผู้อื่น (Achievement via Conformance) ($r=.63$) และมาตรวัดความสนใจเกี่ยวกับปัญหาด้านจิตใจผู้อื่น (Psychological Mindedness) ($r=.47$)

5. ด้านเพศ อายุ การศึกษา และสติปัญญา Crumbaugh (1968) รายงาน

ว่าจากงานวิจัยที่ผ่านมาไม่พบว่าตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับค่าคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตที่ได้จากแบบวัดพีไอแอล

ลักษณะแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตและการพัฒนา

ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิต จากแบบวัดพีไอแอล ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีพื้นฐาน ค่มือการบริหารแบบวัดและเอกสารที่เกี่ยวข้องของแบบวัดพีไอแอล
2. ศึกษาข้อความของแบบวัดพีไอแอล และนำข้อความทั้ง 20 ข้อมาแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย (โปรดดูภาคผนวก ก)
3. แล้วตรวจสอบด้านความถูกต้องในการแปลและการคงความหมายเดิม โดยผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา 3 ท่านคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสริช โปธิแก้ว และดร.คัตนางค์ มณีศรี
4. สร้างข้อความเพิ่มเติมจากเดิมอีก 40 ข้อ รวมของเดิมเป็น 60 ข้อโดยยึดหลักทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอล ภาวะล้นพื้นฐานของความมุ่งหวังในชีวิต และองค์ประกอบของแบบวัดพีไอแอลของ Shek (1988) โดยมีโครงสร้างดังนี้

องค์ประกอบ	ข้อความเดิม		ข้อความเพิ่มเติม		รวม
	ทางบวก	ทางลบ	ทางบวก	ทางลบ	
1. ด้านคุณภาพชีวิต (Quality of life)	2	8	12	8	30
2. ด้านความหมายในชีวิต (Meaning of existence)	0	6	7	5	18
3. ด้านความตาย (Death)	0	2	1	1	4
4. ด้านการเลือก (Choice)	1	0	1	3	5
5. ด้านการดำเนินชีวิตหลัง สิ้นสุดงานประจำ (Retirement)	1	0	1	1	3
รวม	4	16	22	18	60

5. นำข้อความที่แปลและสร้างเพิ่มเติม จำนวน 60 ข้อ มาพิจารณาความตรงตามเนื้อหาความครอบคลุม ความถูกต้องและเหมาะสมของภาษา ภายใต้ความดูแลของผู้ช่วยคาสตราจารย์ ดร. โสริช โพธิแก้ว (โปรดดูภาคผนวก ข)

6. นำข้อความ 60 ข้อ มาจัดเรียงเป็นชุดมาตรวัด ที่กำหนดให้ผู้ตอบ เลือกตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน แบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผู้ตอบต้องเลือกตอบคำตอบเดียว (โปรดดูที่ภาคผนวก ข)

7. เกณฑ์ในการให้คะแนน มีดังนี้

คำตอบ	คะแนน	
	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4	1
เห็นด้วย	3	2
ไม่เห็นด้วย	2	3
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	4

8. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน
1. หญิงบ้านพักฉุกเฉิน	20 คน
2. หญิงในสถานสงเคราะห์หญิง บ้านเกร็ดตระการ	50 คน
	รวม 70 คน

๑. นำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์รายข้อ (Item analysis) ใช้วิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมคำตอบของข้อกระทงทั้งหมด (Item-total Correlation) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .01 ด้วยเกณฑ์ดังกล่าวเลือกข้อกระทงได้ 30 ข้อ ที่มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .45 ถึง .78 ดังแสดงในตารางที่ 2 (รายละเอียดโปรดดูภาคผนวก ข)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับค่าคะแนนรวมทั้งหมด (r) จำนวน 30 ข้อ

ข้อความ	ค่า r	วัดความมุ่งหวังในชีวิตด้านต่างๆ
1. ฉันมักรู้สึกว่าชีวิตน่าเบื่อหน่าย	.56*	ด้านคุณภาพชีวิต
2. ชีวิตฉันซ้ำซากจำเจ	.50*	"
3. ฉันไม่มีความสุขในชีวิต	.47*	"
4. ฉันได้พยายามทำสิ่งต่างๆที่มีประโยชน์ต่อชีวิตเสมอ	.67*	ด้านความหมายของการดำรงอยู่
5. ฉันรู้สึกว่าชีวิตไม่เคยสมหวังเลย	.50*	ด้านคุณภาพชีวิต
6. ฉันรู้สึกว่าตนเองอยู่ไปวันหนึ่งๆอย่างไร้ประโยชน์	.78*	"
7. ที่ผ่านมามีชีวิตฉันไร้ค่า	.53*	ด้านความตาย
8. ฉันไม่มีความสำคัญต่อใคร	.55*	ด้านคุณภาพชีวิต
9. ฉันกำลังสับสน	.65*	"
10. ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จเสมอ	.67*	ด้านความหมายของการดำรงอยู่
11. ฉันเห็นว่าชีวิตเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ	.57*	"
12. คนทั่วไปเห็นว่าฉันเป็นคนกระตือรือร้น	.48*	ด้านคุณภาพชีวิต
13. ฉันไม่เคยสร้างความสำเร็จใดๆ	.59*	"
14. ฉันรู้สึกว่าชีวิตเป็นสิ่งมีค่า	.62*	"
15. ฉันรู้สึกสนุกกับงานที่ทำเสมอแม้จะไม่ใช่งานที่ชอบ	.49*	"
16. เมื่อนึกถึงตนเอง ฉันรู้สึกสับสน	.64*	"
17. เมื่อนึกถึงอนาคต ฉันรู้สึกท้อแท้	.54*	"
18. ฉันรู้สึกว่ายังมีคนที่เอาใจใส่ดูแลฉัน	.64*	"
19. ฉันเบื่อหน่ายงานที่ทำอยู่ แม้ว่าจะ เป็นงานที่ชอบ	.56*	"
20. การทำให้ชีวิตสงบสุข เป็นสิ่งที่ยากสำหรับฉัน	.54*	"
21. ฉันมักปล่อยให้สิ่งแวดล้อมกำหนดชีวิตฉัน	.60*	ด้านการเลือก
22. บ่อยครั้งที่ผู้อื่นกำหนดชีวิตฉัน	.57*	"
23. ฉันเชื่อมั่นว่ามีสิ่งดีๆรอฉันอยู่ในวันข้างหน้า	.65*	ด้านคุณภาพชีวิต
24. ชีวิตที่ผ่านไป เป็นประสบการณ์ที่มีค่า	.62*	"
25. ฉันพยายามเสมอที่จะทำให้ชีวิตดีขึ้นกว่าเดิม	.66*	"
26. การนึกถึงความตายทำให้ฉันพยายามทำวันนี้ให้มีค่า	.57*	ด้านความตาย
27. เมื่อนึกถึงชีวิต ฉันรู้สึกหมดหวัง	.72*	ด้านคุณภาพชีวิต
28. ฉันเห็นว่าสิ่งรอบๆตัว เป็นบทเรียนที่มีค่าเสมอ	.53*	"
29. ฉันเห็นว่าตนเอง เป็นคนที่มีประโยชน์	.61*	"
30. ฉันไม่เคยสนใจว่าชีวิตนี้จะอยู่เพื่อใคร	.44*	ด้านความหมายของการดำรงอยู่

* p < .01

10. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงข้อกระทงที่มีคุณภาพ ได้ใช้วิธีการคำนวณ สัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Coefficient of Internal Consistency) ด้วย ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาได้เท่ากับ 0.91 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 ซึ่งเป็นค่าความเที่ยงที่อยู่ใน ระดับสูง

11. วิเคราะห์ความตรงตามสภาพ (concurrent validity) ของแบบวัด โดยนำแบบวัดที่คัดได้เฉพาะข้อที่มีคุณภาพไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วย บุคคลที่มีลักษณะความมุ่งหวังในชีวิตต่างกันชัดเจนในแนวทางการดำเนินชีวิต ที่ได้รับการประเมินในสังคม ดังนี้

กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่ทำงานเพื่อศาสนาคริสต์ ทั้งนี้เพราะจากลักษณะ พฤติกรรมการแสดงออกที่มีความกระตือรือร้น มีเป้าหมายในชีวิต ลักษณะการดำเนิน ชีวิตที่บริการผู้อื่น มีความเสียสละ และลักษณะอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความหมายของชีวิต ในรูปศรัทธาต่อพระเจ้า ดังนั้นบุคคลที่อยู่ในกลุ่มจึงมีลักษณะความมุ่งหวังในชีวิตสูง

กลุ่มที่สองคือ กลุ่มโศกโศกสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ ทั้งนี้เพราะ ลักษณะการดำเนินชีวิตที่ต้องดำเนินอยู่ภายใต้กฎระเบียบที่เข้มงวด และการประกอบ อาชีพที่ผิดศีลธรรม ทำให้มีพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบในชีวิต ชีวิตไม่มีเป้าหมาย ไม่ เห็นคุณค่าของสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ ดังนั้นบุคคลที่อยู่ในกลุ่มจึงมีลักษณะความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของกลุ่มที่หนึ่ง กลุ่มที่สอง และค่าที (t-test)

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S.D.	t-test
กลุ่มที่หนึ่ง	32	3.35	0.34	7.2*
กลุ่มที่สอง	105	2.80	0.38	

* $p < .01$ ($t_{.01, 133} = 1.29$)

แล้วนำผลจากการตอบมาวิเคราะห์ความตรงตามสภาพ โดยทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความมุ่งหวังในชีวิตสูง และกลุ่มที่มีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ ด้วยค่าสถิติ independence t-test ค่าที่เท่ากับ 7.2 ที่ระดับ

นัยสำคัญ.01 แสดงคะแนนที่ได้จากแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตสามารถจำแนกกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะความมุ่งหวังในชีวิต แตกต่างกันตามแนวทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอสได้

แบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต

แบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต หนึ่ง ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ด ตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ก่อนและหลังเข้าร่วมกลุ่ม โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ เป็นรายบุคคล

แบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต ประกอบด้วยข้อคำถาม 7 ข้อ สร้างขึ้นเพื่อประเมินความมุ่งหวังในชีวิตเพิ่มเติมจากแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิต โครงสร้างแบบสัมภาษณ์อาศัยทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส เรื่องความรู้สึกว่าตนไร้ความหมาย และความหมายของชีวิต และอาศัยองค์ประกอบสองด้านหลักของแบบวัดฟีโอแอลคือด้านคุณภาพชีวิต และด้านความหมายของการดำรงอยู่ เป็นกรอบของการสัมภาษณ์ รายละเอียดมีดังนี้ (แบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต โปรดดูภาคผนวก ค)

ข้อ	กรอบตามแบบวัดฟีโอแอล	กรอบตามทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส
1 5 และ 7	ด้านคุณภาพชีวิต เกี่ยวข้องกับการรับรู้การดำรงชีวิต ที่เห็นว่าการระตือหรือรันทหรือน่าเบื่อหน่าย มีสิ่งที่น่าตื่นเต้นหรือซ้ำซากจำเจ ชีวิตเต็มอึดด้วยคุณค่าหรือมีความรู้สึกอ้างว้าง ฟังพอใจในชีวิตตนหรือไม่พอใจ ชอบชีวิตของตนหรือไม่ชอบ มีความรู้สึกกลับสนหรือรู้สึกความราบรื่นในการดำรงชีวิต	Frankl (1970) กล่าวถึงความรู้สึกไร้ความหมาย เป็นภาวะที่บุคคลขาดการตระหนักถึงคุณค่าชีวิต ไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งที่ตนเองกระทำ หรือความต้องการต่างๆ ของตน การรับรู้ว่าตนไร้ความหมาย ปรากฏอาการคือมีความรู้สึกเบื่อหน่าย หมกมุ่นในตนเอง ขาดความสนใจสิ่งแวดล้อม ขาดการสร้างสรรค์ มีความรู้สึกด้อยค่าและท้อแท้ใจ

ชื่อ	กรอบตามแบบวัดพีไอแอล	กรอบตามทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส
คำถาม		

1 5 และ

7 (ต่อ)

ตัวอย่างอารมณ์และพฤติกรรมเหล่านี้เช่น
 ความรู้สึกหงุดหงิด ซึมเศร้า เบื่อหน่าย
 แยกตัวอยู่คนเดียว ครุ่นคิดถึงเรื่องตนเอง
 ไม่สนใจงานที่ทำหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นต้น

เกณฑ์

ความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ-คือ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ให้คะแนนความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายมากกว่า 5 ขึ้นไป มีสภาพอารมณ์ด้านลบ ได้แก่ ภาวะวุ่นวาย ภาวะสับสน ภาวะหงุดหงิด ร้องไห้ฟูมฟาย เฉื่อยชา เศร้าโศก ซึมเศร้า โกรธ และมีพฤติกรรมแยกตัวหมกมุ่นในตนเอง ได้แก่ อยู่คนเดียวเฉยๆ คอยให้คนอื่นช่วยเหลือ พุดถึงตนเองมากขึ้นกว่าเดิม

ความมุ่งหวังในชีวิตสูง-คือ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ให้คะแนนความรู้สึกว่าตนไร้ความหมายต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ลงไป มีสภาพอารมณ์ด้านบวก ได้แก่ ยินดี ฟังพอใจสิ่งรอบตัวสงบ และพฤติกรรมที่สนใจผู้อื่นหรือสิ่งรอบตัว ได้แก่ พุดคุยกับคนอื่น ฟังเพลง สวดมนต์ ไหว้พระ เบนความสนใจไปที่อื่น พุดให้กำลังใจตนเอง ทำสิ่งอื่นอย่างกระตือรือร้นทำงานหนักขึ้นกว่าเดิม

2 4 และ ด้านความหมายของการดำรง

6 อยู่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อเป้าหมายของชีวิตและความหมายในชีวิต มีการตระหนักถึงความ

Frankl กล่าวถึงความหมายของชีวิต
 ปรากฏในคุณค่า 3 แนวทางคือคุณค่า
 เชิงสร้างสรรค์ในรูปของงานต่างๆ
 คุณค่าเชิงประสบการณ์ในรูปของ

ชื่อ	กรอบตามแบบวัดพีไอแอล	กรอบตามทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส
คำถาม		

2 4 และ 6(ต่อ)	และ หมายถึงในชีวิตหรือไม่	สัมพันธ์ภาพของเขากับผู้อื่น หรือโลก รอบๆตัว อาจเป็นพ่อแม่ คนในครอบครัว เพื่อน หรือกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือ ความเชื่อตามศาสนา และคุณค่าเชิง ทัศนคติ ด้วยการมองชีวิตในด้านบวก ที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต
----------------	---------------------------	---

เกณฑ์

ความมุ่งหวังในชีวิตต่ำ—คือ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ให้คะแนนความมุ่งหวังในชีวิตต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ลงไป มีสภาพอารมณ์ด้านลบและพฤติกรรมหลักเสี่ยงการค้นหาความหมายได้แก่ ใช้นานอนหลับ ยอมแพ้

ความมุ่งหวังในชีวิตสูง—คือ ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ให้คะแนนความมุ่งหวังในชีวิตมากกว่า 5 ขึ้นไป มีสภาพอารมณ์ด้านบวกและพฤติกรรมมุ่งสู่การกระทำเพื่อค้นหาความหมายในชีวิตผ่านคุณค่า 3 แนวทางของ Frankl ได้แก่ ดูแลสุขภาพมากขึ้น เอาใจใส่ครอบครัว
อดทน ใกล้ชิดศาสนา เข้มแข็งขึ้น มีวินัย ขึ้นชมชีวิต มองโลกในด้านบวก คิดถึง
ความรักของคนในครอบครัวและเพื่อน

3	เป็นข้อที่ตรวจสอบการตอบของผู้รับการสัมภาษณ์ ว่าเต็มใจ ร่วมมือ หรือ เข้าใจในเรื่องที่สัมภาษณ์อย่างไร
---	--

การพัฒนาแบบสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิต มีดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส และองค์ประกอบของแบบวัดพีไอแอล
2. สร้างคำถามปลายเปิด 7 ข้อโดยอาศัยกรอบแนวคิดข้อ 1 และนำไป

สัมภาษณ์หญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการ จำนวน 50 คน นำคำตอบที่ได้มาพัฒนาเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีการตอบเป็นการประมาณค่าน้ำหนักโดยผู้ตอบ และมีคำตอบหลายตัวเลือกให้ผู้สัมภาษณ์ประเมินผู้ตอบ

3. นำแบบสัมภาษณ์ความมั่งหวังในชีวิต จากข้อที่ 2 ไปสัมภาษณ์หญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี จำนวน 10 คน เพื่อปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

การจัดเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยทำการจัดเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากทะเบียนประวัติ จากเจ้าหน้าที่ จากนั้นได้สัมภาษณ์ตามแบบฟอร์มการสัมภาษณ์ และให้ทำแบบวัดความมั่งหวังในชีวิต ร่วมกับผู้วิจัยเป็นรายบุคคล เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้ทำแบบวัดได้

1.2 ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ ถามความสมัครใจ และลุ่มอย่างง่ายเพื่อเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1.3 ผู้วิจัยเก็บผลจากการสัมภาษณ์ และการตอบแบบวัดความมั่งหวังในชีวิต เป็นการทดสอบครั้งแรก

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 กลุ่มทดลอง เข้าร่วมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสทั้งสิ้น 6 ครั้งโดยผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม ตามรูปแบบที่กำหนดในโปรแกรมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส รวมระยะเวลา 3 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมงในวันจันทร์ และพุธ เวลา 13.00-16.00 น. รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง

โปรแกรมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสสำหรับหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี มีดังนี้ (แบบฝึกหัดของการประชุมกลุ่มแต่ละครั้ง โปรดดูภาคผนวก ง)

ครั้งที่	หัวข้อสำคัญ	จุดประสงค์
ครั้งที่ 1	"แนะนำกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอส" "สำรวจความหมายของชีวิต" (แบบฝึกหัดที่ 1)	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกทราบถึงแนวทางการปฏิบัติตนในกลุ่ม ประโยชน์ที่ได้รับ อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจและการร่วมมือที่ดี 2. สร้างบรรยากาศความไว้วางใจ (trust) และลดความวิตกกังวลจากการเข้ากลุ่ม 1. สร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้การสื่อสารในกลุ่มเป็นไปอย่างอิสระ และเป็นกันเอง 2. นำสมาชิกตระหนักถึงแหล่งของจิตวิญญาณ โดยการค้นพบตนเอง การเลือก เอกลักษณ์ของเขา ความรับผิดชอบ การนึกถึงสิ่งอื่นหรือผู้อื่นนอกเหนือจากตนเอง 3. นำสมาชิกสำรวจตนเองถึงสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ หรือรู้สึกอยู่ และสิ่งที่ตนเองกำลังจะก้าวไป
ครั้งที่ 2-3	"การจัดการกับความรู้สึก ไร้ความหมาย" (แบบฝึกหัดที่ 2)	<ol style="list-style-type: none"> 1. นำสมาชิกตระหนักถึงรูปแบบการกระทำเดิมๆ ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งอันนำไปสู่ความรู้สึกไร้ความหมาย 2. เพื่อนำสมาชิกให้เรียนรู้และฝึกที่จะจัดการกับความรู้สึกไร้ความหมายของตนเอง 3. เพื่อให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้สึก และ วิธีจัดการกับความรู้สึกไร้ความหมาย
ครั้งที่ 4-5	"ฉันใช้ชีวิตอย่างไรเมื่อ ติดเชื่อเอชไอวี" (แบบฝึกหัดที่ 3)	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้สมาชิกค้นพบความสามารถของเขาในทิศทางสู่ความหมายของชีวิต 2. ให้สมาชิกสร้างทางเลือกที่เป็นไปได้ใหม่ ๆ สู่ความหมายของชีวิต 3. ให้สมาชิกแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความเป็นไปได้ของทางเลือก

ครั้งที่	หัวข้อสำคัญ	จุดประสงค์
ครั้งที่ 6	"สรุป" (แบบฝึกหัดที่ 4)	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพื่อให้สมาชิกได้ทบทวนสิ่งที่ได้รับจากประสบการณ์ในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกได้สนับสุนนและให้กำลังใจซึ่งกันและกันก่อน จะนำประสบการณ์ไปใช้ในสถานการณ์นอกกลุ่มต่อไป 3. เป็นการยุติกระบวนการกลุ่ม

การสร้างและการพัฒนาโปรแกรมจิตบำบัดแบบโลกอส เริ่มจาก
 ศึกษาวិธีการ องค์ประกอบ และทฤษฎีพื้นฐาน เกี่ยวกับการดำเนินกลุ่มจิตบำบัดแบบ
 โลกอสต่อมาศึกษานำร่อง (pilot study) ครั้งที่ 1 เพื่อหารูปแบบการดำเนินกลุ่มจิตบำบัด
 แบบโลกอสโดยการจัดกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในหญิงที่ประสบปัญหาด้านจิตใจบ้านพัก
 ฉุกเฉิน 2 ซึ่งมีลักษณะปัญหาคล้ายหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มี
 พฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในวันที่ 21 มีนาคม 2535 ถึงวันที่ 23 มีนาคม
 2535 วิเคราะห์กระแสกลุ่มจากเทปบันทึกเสียงและศึกษาความเป็นไปได้ต่างๆ ภายใต้
 การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากนั้นนำผลที่ได้จากการศึกษานำร่องครั้งที่ 1
 และความเป็นไปได้ต่างๆ จัดเป็นโปรแกรมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสสำหรับหญิงใน
 สถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และ
 ศึกษานำร่องครั้งที่ 2 เพื่อปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมที่ได้จากจากครั้งแรกก่อนนำไปใช้ศึกษา
 จริง โดยจัดกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสในหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มี
 พฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยตามโปรแกรม
 การศึกษาจริง ในวันที่ 15 พฤษภาคม 2535 ถึงวันที่ 15 กรกฎาคม 2535 เป็นระยะ
 เวลา 2 เดือน ภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.2 กลุ่มควบคุม เนื่องจากในการศึกษานำร่องครั้งที่ 2 เป็นการศึกษา
 ที่มีรูปแบบเหมือนการศึกษาจริง พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มจิตบำบัด
 แบบโลกอส มีผลต่อการตอบแบบวัดและการสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิตของกลุ่มตัวอย่าง

กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกสมิปฏิสัมพันธ์กับผู้วิจัยในระยะเวลาหนึ่งจะตอบสนองต่อ ท่าทีที่สนใจ เอาใจใส่ ของผู้วิจัย และเปิดเผยตนเอง เนื่องจากทราบว่าตนเองเป็นกลุ่มทดลอง ขณะเดียวกันกลุ่มที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์จะพบว่าตนเองได้รับความสนใจ เอาใจใส่จากผู้วิจัยน้อยกว่า จะมีลักษณะการให้ข้อมูลแบบเสียดๆ

ในการดำเนินการทดลอง เพื่อควบคุมผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ผู้วิจัยได้จัดให้กลุ่มควบคุมเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม ลักษณะกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เน้นสัมพันธ์ภาพของสมาชิกกลุ่มด้วยกัน และสมาชิกกลุ่มกับผู้วิจัย รวมระยะเวลา 3 สัปดาห์ โดยแบ่งออกเป็นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง ในวันอังคาร และพฤหัสบดี เวลา 13.00-16.00 น. รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง ลักษณะกิจกรรมมีดังนี้คือ

- ครั้งที่ 1 ทำความรู้จักซึ่งกันและกัน (วาดรูปแนะนำตัวและจับคู่สัมภาษณ์)
- ครั้งที่ 2 การสร้างความไว้วางใจ (กิจกรรม Blind walk และพูดคุย)
- ครั้งที่ 3 การสื่อสารที่ดี (กิจกรรม ข่าวลือ และพูดคุย)
- ครั้งที่ 4 การรับฟังผู้อื่น (จับคู่ผลัดกันเล่าเรื่องตนเอง และการรับฟัง)
- ครั้งที่ 5 สิ่งที่ชอบในตนเองและเพื่อน
- ครั้งที่ 6 สรุปและปิดกลุ่ม

3. หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตและสัมภาษณ์ความมุ่งหวังในชีวิตอีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการทดสอบครั้งหลัง (post test)

4. การตรวจให้คะแนนและการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้นำแบบวัดมาตรวจให้คะแนนตามตัวเลือกเพื่อการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ และวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องตามแนวคิดทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกสมิ

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ทางสถิติทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบวัดความมุ่งหวังในชีวิตหญิงในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติด

เชื้อเอชไอวีที่แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ดังนี้

1.1 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตหญิง ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ระยะก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยที่ใช้การทดสอบทางสถิติ คือ independent t-test

1.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตหญิง ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของกลุ่มทดลอง ระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยที่ใช้การทดสอบทางสถิติ คือ dependent t-test

1.3 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมุ่งหวังในชีวิตหญิง ในสถานสงเคราะห์หญิงบ้านเกร็ดตระการที่มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของ กลุ่มควบคุม ระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยที่ใช้การทดสอบทางสถิติ คือ dependent t-test

2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีจิตบำบัด แบบโลกอส และองค์ประกอบของแบบวัดพีไอแอล นำข้อมูลที่ได้มาตีความ แยกแยะ และสรุปผล ตามหลักของกระบวนการกลุ่มจิตบำบัดแบบโลกอสและหลักทฤษฎีจิตบำบัดแบบโลกอส (รายละเอียดโปรดดู ภาคผนวก จ)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย